

Sygn. akt I Ca 140/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 maja 2017 roku

Sąd Okręgowy w Sieradzu Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący SSO Barbara Bojakowska

Sędziowie SSO Joanna Składowska

SSO Iwona Podwójniak

Protokolant sekretarz sądowy Elwira Kosieniak

po rozpoznaniu w dniu 10 maja 2017 roku w Sieradzu

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki z o.o. w Z.

przeciwko Wspólnocie Mieszkaniowej (...) przy ul. (...) w Z.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Sieradzu

z dnia 20 grudnia 2016 roku, sygnatura akt I C 1367/13

1. oddała apelację;

2. zasądza od (...) Spółki z o.o. w Z. na rzecz pozwanej Wspólnoty Mieszkaniowej (...) przy ul. (...) w Z. kwotę 1800 (jeden tysiąc osiemset) złotych z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Sygn. akt I Ca 140/17

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 20 grudnia 2016 roku Sąd Rejonowy w Sieradzu, w sprawie z powództwa (...) Sp. z o.o. z siedzibą w Z. przeciwko Wspólnocie Mieszkaniowej (...) położonej przy ulicy (...) w Z. o zapłatę, oddalił powództwo (pkt 1), na koszt powoda, tj. obciążając go kosztami procesu (pkt 2) oraz nieuiszczonymi kosztami sądowymi (pkt 3).

Rozstrzygnięcie zapadło po następujących ustaleniach i wnioskach.

W dniu 20 maja 2007 roku pozwana Wspólnota oraz (...) Sp. z o.o. w Z. zawarli umowę, której przedmiotem była modernizacja systemu ciepłego, w tym montaż technologii kotłowni na biomasę oraz zarządzanie i eksploatacja systemu, realizowana m.in. poprzez wytwarzanie i dostawę energii cieplnej. Postanowienia zawartej umowy zmienionej następnie aneksem z dnia 1 lutego 2012 roku przewidywały, że miesięczne wynagrodzenie z tytułu dostaw ciepła będzie wynosić 31 071,99 zł, a po zmianie stawki podatku od towarów i usług - 31 326,67 zł. Wynagrodzenie to miało charakter ryczałtowy. Tak ustalone wynagrodzenie obowiązywało przez cały okres współpracy. W § 6

umowy przewidziano szereg obowiązków zleceniobiorcy, w tym dostarczanie do obiektów systemu energii cieplnej o parametrach zapewniających utrzymywanie w nich temperatur określonych w Polskich Normach, utrzymywanie niezbędnego zapasu paliwa wymaganego dla pracy kotłowni w temperaturze obliczeniowej przez okres 10 dni. W § 13 ust. 1 przewidziano sytuacje, w jakich zamawiający mógł wypowiedzieć umowę. Takie uprawnienie przysługiwało zamawiającemu m.in. wtedy, gdy zleceniobiorca z własnej winy dostarczał do zasilanych obiektów energię ciepłą o parametrach niezgodnych z Polską Normą przez okres siedmiu następujących po sobie kolejno dni (pkt a), jak również w przypadku gdy zleceniobiorca przerwał dostawę energii cieplnej bez uprzedniego uzasadnionego powiadomienia zamawiającego (pkt b). W ust. 2 § 13 umowy zawarto postanowienie, zgodnie z którym zleceniobiorca może wypowiedzieć umowę, gdy zamawiający zalega z zapłatą należności za dostarczaną energię ciepłą za dwa kolejne miesiące i nie uregulował zadłużenia przed upływem 10 dni od daty otrzymania pisemnego wezwania do zapłaty.

W dniu 24 stycznia 2011 roku (...) Sp. z o.o. w Z. zawarła z Rejonowym Bankiem Spółdzielczym w (...) Bankiem (...) S.A. w P. umowę o przelew wierzytelności. Na podstawie tej umowy (...) Sp. z o.o. przeniósł na rzecz tych banków swoją wierzytelność w stosunku do pozwanej Wspólnoty z tytułu należności z umowy z dnia 20 maja 2007 roku do czasu uregulowania przez cedenta wszelkich zobowiązań wynikających z umowy o kredyt nr (...) zawartej w dniu 28 czerwca 2007 roku. (...) Sp. z o.o. w Z. zawiadomiła Wspólnotę o zawarciu umowy przelewu oraz podała Wspólnocie numer rachunku bankowego dla dokonywania spłaty należności wynikających z umowy z dnia 20 maja 2007 roku. Wspólnota wyraziła zgodę na cesję i zobowiązała się dokonywać wpłat na rachunek wskazany przez (...) Sp. z o.o.

W dniu 6 lipca 2012 roku (...) Sp. z o.o. będąca już wówczas w likwidacji zawarła z Rejonowym Bankiem Spółdzielczym w L. i (...) Bank S.A. z siedzibą w P. aneks do umowy o przelew wierzytelności z dnia 24 stycznia 2011 roku. Opisanym aneksem strony rozszerzyły zakres umowy o spłatę wierzytelności na spłatę kolejnych zobowiązań (...) Sp. z o.o. w likwidacji wobec tychże banków.

W dniu 17 września 2012 roku (...) Sp. z o.o. w likwidacji, (...) Sp. z o.o. z siedzibą w Z. oraz Wspólnota zawarły porozumienie trójstronne, którego przedmiotem był przelew praw i obowiązków wynikających z umowy z dnia 20 maja 2007 roku z (...) Sp. z o.o. w likwidacji z siedzibą w Z. na (...) Sp. z o.o. w Z.. W § 4 opisanego porozumienia zawarto postanowienie, że „przekazanie praw i obowiązków między A. a Energią nastąpi na podstawie odrębnej umowy”, przy jednoczesnym brzmieniu § 2 ust 1 „z dniem podpisania niniejszego porozumienia (...) przejmuje prawa i obowiązki wynikające z umowy z dnia 20.05.2007 roku na warunkach tej umowy”. (...) Sp. z o.o. w likwidacji G. S. jedynie poinformował członków zarządu Wspólnoty o konieczności zawarcia takiego porozumienia wobec problemów związanych z działaniem (...) Sp. z o.o. w likwidacji, a koniecznością wywiązania się z umowy o dostarczanie ciepła z drugiej strony.

W piśmie z dnia 4 stycznia 2013 roku, w odpowiedzi na korespondencję, (...) Sp. z o.o. poinformował Wspólnotę, że nie nastąpiło przekazanie praw i obowiązków na rzecz (...) Sp. z o.o. z uwagi na trwające uzgodnienia.

W okresie następującym po zawarciu porozumienia trójstronnego podmiotem wystawiającym faktury za dostarczanie ciepła do maja 2013 roku był (...) Sp. z o.o. w likwidacji w Z., jak również rachunek, na który miały być dokonywane przelewy należał do tej Spółki.

Wobec trudności finansowych (...) Sp. z o.o. w likwidacji pojawił się problem z zabezpieczeniem biopaliwa potrzebnego do zasilania kotła centralnego ogrzewania. W piśmie z dnia 12 lutego 2013 roku (...) Sp. z o.o. w likwidacji zwróciła się do Rejonowego Banku Spółdzielczego w L. z prośbą o wyrażenie zgody na sfinansowanie przez Wspólnotę zakupu biomasy niezbędnej do zaopatrzenia kotłowni, a wartość tego zakupu miałaby być potrącana z miesięcznej opłaty za ciepło jaka wpływa do Banku w związku z zawartą umową przelewu. Bank wyraził zgodę na prośbę Spółki. Wspólnota miała dokonywać zakupu opału, przy czym zamówienia opału dokonywał zleceniobiorca. Wobec powtarzających się problemów z właściwym ogrzaniem mieszkań Wspólnota wzywała (...) Sp. z o.o. w likwidacji o wznowienie dostaw ciepła do lokali oraz sporządzała od stycznia 2009 roku protokoły potwierdzające przerwy w dostawie ciepła czy też niedostateczne ogrzanie mieszkań. Spółka (...) była zawiadamiana o sporządzeniu

tych dokumentów, choć nigdy w tym nie uczestniczyła. Około dwa lata przed końcem sezonu grzewczego 2012/2013 były problemy z dostarczaniem opału, który był złej jakości i nie był dowożony na czas.

Rzeczywistą przyczyną niedogrzenia mieszkań było niedotrzymanie warunków projektowych. W założeniach projektowych temperatura grzania na dopływie powinna wynosić 90 stopni C., a wynosiła nieco ponad 50 stopni C.. Przyczyną tego było używanie biomasy o niskiej wartości opałowej oraz składowanie opału w kontenerze, co powodowało, że opał miał temperaturę otoczenia.

W dniach 2 i 3 kwietnia 2013 roku doszło do przerwania dostawy ciepła bez uprzedniego uzasadnionego powiadomienia o tym Wspólnoty. Przyczyną przerwy dostawy ciepła było niezapewnienie przez zleceniobiorcę niezbędnego zapasu paliwa wymaganego dla pracy kotłowni w temperaturze obliczeniowej przez okres 10 dni. Wspólnota wezwała (...) Sp. z o.o. w likwidacji w Z. do wznowienia dostarczania ciepła pismem z dnia 3 kwietnia 2013 roku przesłanym za pośrednictwem faksu.

W dniu 15 kwietnia 2013 roku pozwana Wspólnota złożyła (...) Sp. z o.o. w likwidacji w Z. oświadczenie o wypowiedzeniu umowy z dnia 20 maja 2007 roku ze skutkiem rozwiązującym na dzień 30 kwietnia 2013 roku. Po otrzymaniu wypowiedzenia (...) Sp. z o. o. w likwidacji kwestionowała jedynie zasadność wypowiedzenia. Nie podniesiono okoliczności wskazującej na to, że oświadczenie o wypowiedzeniu zostało złożone niewłaściwemu podmiotowi. Jako podstawę wypowiedzenia umowy wskazano § 13 ust. 1 lit b umowy.

Pismem z dnia 23 maja 2013 roku Rejonowy Bank Spółdzielczy w L. zwrócił się do Wspólnoty podkreślając, że bez względu na podjęte przez Wspólnotę kroki prawne związane z wypowiedzeniem umowy, wszelkie wierzytelności należne od Wspólnoty w stosunku do (...) Sp. z o.o. w likwidacji obejmujące rozliczenie związane z rozwiązaniem umowy o dostarczanie ciepła winny być przelewane na rachunek bankowy wskazany w aneksie do umowy o przelew wierzytelności zawartym w dniu 6 lipca 2012 roku. Ponadto w piśmie tym wskazano, że w przypadku rozwiązania umowy przez którąkolwiek ze stron na Wspólnotę przechodzi automatycznie własność kotłowni na biomasę z jednoczesnym obowiązkiem zapłaty jej niespłaconej części wartości proporcjonalnie do brakującego okresu do 31 sierpnia 2015 roku, przy czym spłata winna nastąpić na rzecz Banku wobec zawartej umowy przelewu. W piśmie z dnia 16 sierpnia 2013 roku Bank wezwał Wspólnotę do zapłaty kwoty 22 130,84 zł z tytułu reszty należności (...) Sp. z o.o. w likwidacji za modernizację systemu ciepłego, ponad uiszczoną już kwotę 124 484, 14 zł. Wspólnota uiszczyła w dniu 31 lipca 2013 roku resztę ceny wybudowania kotłowni wynoszącą 124 484,14 zł, a w dniu 20 września 2013 roku 22 000,00 zł, ostatecznie tym samym regulując swoje zobowiązanie z tego tytułu.

(...) Sp. z o.o. w Z. wystawiła w dniu 3 czerwca 2013 roku fakturę VAT nr (...) za miesiąc maj 2013 roku, a w dniu 1 lipca 2013 roku fakturę VAT nr (...) za miesiąc czerwiec 2013 roku - każda na kwotę 31 326,67 zł. Powódka pismem z dnia 18 lipca 2013 roku wezwała pozwaną do zapłaty należności wynikających z opisanych faktur w terminie 10 dni od daty otrzymania wezwania. Zakreślony termin upłynął bezskutecznie z dniem 22 lipca 2013 roku. Pismem z dnia 8 sierpnia 2013 roku powódka złożyła pozwanej oświadczenie o wypowiedzeniu umowy z dnia 20 maja 2007 roku. Jako podstawę wypowiedzenia umowy wskazano okoliczności opisane w § 13 ust. 2 umowy, tj. brak płatności za dostarczoną energię cieplną za dwa kolejne miesiące. Zdarzenia te były poprzedzone spotkaniem w maju lub na początku czerwca 2013 roku członków zarządu Wspólnoty oraz G. S.. Podczas tego spotkania G. S. złożył propozycję zawarcia ugody, która miała polegać na zapłacie przez Wspólnotę wartości jednej lub dwóch faktur za okres następujący po kwietniu 2013 roku. Podczas tego spotkania członkowie zarządu Wspólnoty powzięli informację, że wypowiedzenie umowy złożone przez Wspólnotę zostało skierowane do niewłaściwego podmiotu. Do tego czasu strona pozwana pozostawała w przekonaniu, że podmiotem dostarczającym ciepło jest (...) Sp. z o.o. w likwidacji, pomimo zawarcia porozumienia trójstronnego.

W sierpniu 2013 roku Wspólnota zawarła umowę o dostarczanie ciepła z R. F..

W dniu 1 sierpnia 2013 roku (...) Sp. z o.o. w likwidacji w Z. dokonał całkowitej spłaty kapitału i odsetek kredytu inwestycyjnego nr (...) z dnia 28 czerwca 2007 roku.

Następnie Sąd wskazał, że odmówił wiarygodności zeznaniom świadków G. S. i W. S. w zakresie w jakim zeznali, że przekazanie praw i obowiązków pomiędzy (...) Sp. z o.o. w likwidacji, a (...) Sp. z o.o. nastąpiło pod koniec września 2012 roku. Porozumienie dotyczące przekazania obowiązków miało zostać zawarte ustnie pod koniec września 2012 roku w obecności G. S. i W. S. z ramienia (...) Sp. z o.o. w likwidacji oraz w obecności J. M. prezesa (...) Sp. z o.o. Zeznaniami świadków w tej części przeczy treść późniejszego pisma sygnowana nazwiskiem G. S. ze stycznia 2013 roku, w którym to piśmie informował Wspólnotę, że przekazanie praw i obowiązków jeszcze nie nastąpiło. Potwierdza to kolejne pismo sygnowane przez świadka z dnia 12 lutego 2013 roku, a skierowane do Rejonowego Banku Spółdzielczego w L.. Z treści tego pisma wynika, że na datę jego sporządzenia z uwagi na negatywną postawę Banku w przedmiocie zmiany podmiotu obsługującego kotłownię, podmiotem ją obsługującym nadal był (...) Sp. z o.o. w likwidacji. Z tych też powodów nie były wiarygodne twierdzenia, że zakupu opału dokonywał zarówno (...) Sp. z o.o. w likwidacji, jak i powódka. Wątpliwości budzą również zeznania wymienionych w tej części, w jakiej wskazywali, że nie miało znaczenia to, czy faktury były wystawiane na jeden podmiot czy drugi. Podobnie nie zasługiwały na wiarę twierdzenia, że obniżenie temperatury w mieszkaniach było spowodowane wyłącznie czyszczeniem filtra lub brakiem prądu oraz, że opał był zabezpieczony zgodnie z umową i był dobrej jakości. Te z kolei zeznania pozostają w sprzeczności z zeznaniami palaczy, którzy zeznawali, że opał był złej jakości i zdarzały się przerwy w jego dostawie. W ocenie Sądu zeznania G. S. i W. S. są przyjęte na potrzeby zabezpieczenia interesów powoda w tym postępowaniu wobec osobistych związków przesłuchanych świadków z obiema Spółkami.

Sąd oddalił wniosek o dopuszczenie dowodu z zeznań strony powodowej w osobie K. H., gdyż przeprowadzenie tych dowodów prowadziłoby jedynie do zbędnej zwłoki wobec wyjaśnienia okoliczności istotnych dla sprawy. Ponadto, strona powodowa cofnęła wniosek o przesłuchanie w charakterze strony K. H., a następnie ten wniosek złożyła na ostatniej rozprawie. Istotnym jest jednak to, że K. H. nie był prezesem zarządu (...) Sp. z o.o. w dacie zawierania porozumienia trójstronnego, a zeznawać miał na okoliczności związane z treścią porozumienia i czynionymi przez strony ustaleniami w chwili jego zawarcia.

Dokonując ocen prawnych, Sąd pierwszej instancji wskazał, że o bezzasadności zgłoszonego w sprawie roszczenia zadecydowało w pierwszej kolejności podzielenie przez Sąd zarzutu procesowego pozwanej o braku legitymacji czynnej po stronie powodowej, w związku z zawartą przez (...) Sp. z o.o. w likwidacji umową cesji wierzytelności na rzecz Banku Spółdzielczego w L. Oddział Z. z dnia 24 stycznia 2011 roku, zmodyfikowaną następnie aneksem z dnia 6 lipca 2012 roku.

Nabycie wierzytelności może nastąpić tylko wówczas i tylko w takim zakresie, w jakim przysługiwała zbywcy. Jak wskazuje się w orzecznictwie brak wierzytelności czyni umowę o przelew wierzytelności nieskuteczną prawnie (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 kwietnia 2003 roku, V CKN 1630100, nie publ., wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 października 2006 roku, V CSK 147/06, nie publ.).

Interpretacja treści umowy przelewu wierzytelności z dnia 24 stycznia 2011 roku, w brzmieniu nadanym jej aneksem z dnia 6 lipca 2012 roku, jednoznacznie wskazuje, że cedent rozporządził bezwarunkowo przysługującymi mu w stosunku do pozwanej wszelkimi roszczeniami pieniężnymi wynikającymi z umowy z dnia 20 maja 2007 roku na rzecz Banków. Jednocześnie strony przewidziały mechanizm zwrotnego przeniesienia wierzytelności na rzecz cedenta, w sytuacji pełnego wykonania zobowiązań opisanych w aneksie do umowy o przelew wierzytelności z dnia 6 lipca 2012 roku.

W tym kontekście interpretacja treści umowy z dnia 17 września 2012 roku (...), w której powódka upatruje źródła swojej legitymacji czynnej, a także ocena skutków jakie wywołała, może nastęrczać poważnych trudności. Z jednej bowiem strony, w § 2 ust. 1, strony wyraźnie określiły, iż (...) Sp. z o.o. przelał mocą samego porozumienia na powódkę prawa i obowiązki wynikające z umowy z dnia 20 maja 2007 roku, zaś powódka z dniem podpisania porozumienia przejmuje prawa i obowiązki wynikające z tejże umowy, a z drugiej strony, w § 4, wskazano, iż przekazanie praw i obowiązków pomiędzy cedentem i cesjonariuszem nastąpi na podstawie odrębnej umowy.

Następnie Sąd wskazał, że przedmiotem przelewu z dnia 17 września 2012 roku nie mogły pozostawać te prawa (...) Sp. z o.o., które stały się przedmiotem przelewu dokonanego na podstawie umowy z dnia 24 stycznia 2011 roku, w brzmieniu nadanym jej mocą aneksu z dnia 6 lipca 2012 roku. W tym bowiem wypadku, tj. w zakresie roszczeń pieniężnych wynikających z umowy z dnia 20 maja 2007 roku cedent nie mógł skutecznie rozporządzić wierzytelnością, która nie przysługiwała mu w chwili zawarcia Porozumienia Trójstronnego. Co najwyżej, przedmiotem takiego przelewu mogła stać się ekspektatywa powstania wierzytelności przyszłej, to jest tej części roszczeń przysługujących (...) Sp. z o.o. względem pozwanej, która podlegałaby cesji zwrotnej ze strony Banków, po pełnym zaspokojeniu ich roszczeń wynikających z umów kredytowych.

Z treści art. 510 § 1 k.c. wynika, iż umowa sprzedaży, zamiany, darowizny lub inna umowa zobowiązująca do przeniesienia wierzytelności przenosi wierzytelność na nabywcę. Umowa zobowiązująca do przeniesienia wierzytelności wywoła jednak wyłącznie skutki obligacyjne, w sytuacji gdy jej strony w sposób wyraźny wyłączą skutek rozporządzający. Zgodnie z wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 8 lipca 2005 roku (I ACa 350/05, OSA/Kat. 2005, z. 4, poz. 4) art. 510 k.c. ma charakter dyspozytywny, wyraźnie więc uprawnia strony do swobodnego kształtowania treści umowy sprzedaży wierzytelności i przyjęcia w konsekwencji, że skutek rozporządzający, a więc przenoszący wierzytelność na nabywcę, może nastąpić w innym czasie niż skutek zobowiązujący zbywcę do przeniesienia wierzytelności.

Jeżeli przedmiotem umowy cesji jest wierzytelność przyszła, której powstanie uzależnione jest od spełnienia się określonych zdarzeń, to do chwili wystąpienia tego zdarzenia wierzytelność jako prawo podmiotowe nie istnieje, a istnieje jedynie ekspektatywa wierzytelności, a więc względne prawo tymczasowe. W utrwalonym już orzecznictwie przesądzono skuteczność cesji ekspektatywy wierzytelności, wskazując, iż nie można jej traktować jako klasycznej cesji o podwójnym skutku, która już z chwilą dokonania skutkuje przejściem wierzytelności na cesjonariusza. Nie może bowiem dojść do zbycia praw, które w chwili dokonywania przelewu de iure jeszcze nie istnieją. Trafność zaprezentowanego w orzecznictwie stanowiska, że art. 510 § 1 k.c. znajduje zastosowanie także do umów zobowiązujących do przeniesienia wierzytelności przyszłych, uzupełniono przekonywającym stwierdzeniem, iż wynikające z takich umów odpowiednio oznaczone wierzytelności zostają przeniesione na cesjonariusza dopiero z chwilą ich powstania. Innymi słowy, pełny skutek umowy przelewu wierzytelności przyszłej łączyć należy dopiero z powstaniem wierzytelności cedenta, który w dacie dokonywania cesji rozporządził jedynie nieistniejącym jeszcze prawem, bo wierzytelnością przyszłą (uchwała SN z dnia 19 września 1997 roku III CZP 45797, OSNC 199812122; uzasadnienie wyroku SN z dnia 26 września 2002 roku III CKN 346/01, niepubl.).

W reasumacji powyższego, w ocenie sądu pierwszej instancji, z chwilą zawarcia Porozumienia Trójstronnego z dnia 17 września 2012 roku na powódkę nie przeszły roszczenia pieniężne przysługujące (...) Sp. z o.o. przeciwko pozwanej Wspólnocie. Do przejścia bowiem tego rodzaju wierzytelności wymagane było łączne spełnienie się dwóch warunków, tj. odzyskania przez (...) Sp. z o.o. wierzytelności pieniężnej względem pozwanej, wobec zwrotnego przelewu wierzytelności, a także (po skonkretyzowaniu wierzytelności będącej przedmiotem zwrotnego przelewu), zawarcia przez (...) Sp. z o.o. i powódkę umowy o skutku rozporządzającym względem przelanej wierzytelności, stosownie do treści § 4 porozumienia z dnia 17 września 2012 roku.

Na chwilę zamknięcia rozprawy powódka nie wykazała wystąpienia wskazanych okoliczności, co obligowało Sąd do oddalenia wniesionego w sprawie powództwa. Powódka przedstawiła bowiem jedynie zaświadczenie o zamknięciu jednego z kredytów, o których mowa była w zawartej z Bankiem umowie o przelew wierzytelności i aneksie, nie przedstawiając takich zaświadczeń co do dwóch pozostałych kredytów, pomimo udzielenia przez Sąd terminu w tym celu.

Wystawianie po dniu 17 września 2012 roku faktur przez cedenta, wykonywanie przez niego umowy oraz wyraźne oświadczenie G. S., iż prawa i obowiązki z umowy z dnia 20 maja 2007 roku nie przeszły na powódkę, w uzupełnieniu przedstawionej powyżej argumentacji prawnej, jednoznacznie prowadzą do konstatacji, że oświadczenie pozwanej o

wypowiedzeniu umowy złożone (...) Sp. z o.o. w likwidacji, pozostawało skuteczne. Przeprowadzone zaś postępowanie dowodowe wykazało istnienie umownie określonej przyczyny wypowiedzenia umowy.

Wypowiedzenie zostało złożone we właściwej formie i odpowiednim czasie. Pozostawało zatem formalnie niewadliwe i merytorycznie uzasadnione.

O kosztach procesu Sąd orzekł na zasadzie odpowiedzialności za wynik procesu wyrażonej w art. 98 § 1 k.p.c., także w zakresie dotyczącym rozliczenia kosztów tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa.

Apelację złożyła powódka. Zaskarżyła wyrok w części, tj. w zakresie pkt 1 w części oddalającej powództwo ponad kwotę 5 231,58 zł oraz w zakresie pkt 2 i 3.

Zarzuciła naruszenie przepisów prawa materialnego w postaci: art. 65 § 1 i 2 k.c. polegające na dokonaniu wykładni Porozumienia trójstronnego z dnia 17 września 2012 roku tylko w oparciu o błędnie odczytaną przez Sąd treść jego § 4, a także poprzez nie uwzględnienie woli stron oraz ich zamiaru i celu zawarcia porozumienia, mocą którego prawa i obowiązki z umowy z dnia 20 maja 2007 roku przeszły z (...) Sp. z o.o. w likwidacji na powódkę, zaś (...) Sp. z o.o. w likwidacji został z długu zwolniony, a także polegające na nie uwzględnieniu woli stron wskazanej w § 13 ust. 1 i 3 umowy z dnia 20 maja 2007 roku określającej, że wypowiedzenie umowy przez pozwaną powinno być oparte na jednej z przyczyn enumeratywnie wymienionych w umowie, zawierać uzasadnienie i być dokonane w odpowiednim czasie od zaistnienia lub powzięcia wiadomości o zaistnieniu podstawy wypowiedzenia, co w konsekwencji doprowadziło Sąd do badania skuteczności wypowiedzenia pod kątem zaistnienia innej przyczyny niż wskazana w wypowiedzeniu; ponadto naruszenie art. 6 k.c. polegające na przerzuceniu na powódkę ciężaru dowodu w zakresie wykazania legitymacji czynnej, podczas gdy powódka wykazała ją przeprowadzonymi dowodami z dokumentów, a to pozwany, który zgłaszał zarzut braku legitymacji czynnej powódki, powinien przedstawić dowody uzasadniające korzystną dla niego okoliczność przeciwną; art. 38 k.c. poprzez jego błędną wykładnię przejawiającą się uznaniem, że wola i wiedza organu osoby prawnej nie jest przypisana do tej osoby prawnej, ale stanowi jedynie przymiot osób fizycznych organów tworzących; art. 519 § 1 k.c. poprzez jego niezastosowanie i nie rozważenie, czy postanowienia Porozumienia trójstronnego z dnia 17 września 2012 roku stanowiły podstawę przejęcia przez powódkę długu (...) Sp. z o.o. w likwidacji wynikającego z umowy zawartej z pozwanym.

Ponadto skarżąca zarzuciła naruszenie przepisów prawa procesowego w stopniu mającym istotny wpływ na wynik rozstrzygnięcia, tj. art. 299 k.p.c. w zw. z art. 217 § 3 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. poprzez nie dopuszczenie dowodu z przesłuchania strony powodowej jako powołanego jedynie w celu przedłużenia postępowania w sytuacji, gdy w sprawie pozostały nie wyjaśnione istotne okoliczności związane z treścią porozumienia trójstronnego i ustaleniami stron w chwili jego zawierania, czemu zresztą Sąd dał wyraz w treści uzasadnienia wyroku; art. 299 k.p.c. w zw. z art. 302 k.p.c. poprzez błędne zastosowanie i przyjęcie, że w postępowaniu wyjaśnione zostały wszystkie okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy, a przez to dowód z przesłuchania strony powodowej jest zbędny, podczas gdy w postępowaniu przed Sądem pierwszej instancji, nie zostały wyjaśnione wszystkie okoliczności sporne między stronami. Naruszenie wskazanych przepisów postępowania nastąpiło także przez brak realizacji zasady równouprawnienia stron przez umożliwienie każdej z nich zajęcia końcowego stanowiska w zakresie zebranego materiału dowodowego na każdym etapie postępowania oraz wyjaśnienia na tej podstawie istniejących okoliczności spornych, co miało istotny wpływ na wynik sprawy, także w sytuacji gdy pozwana została przesłuchana w charakterze strony; ponadto naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez: zaniechanie wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego i w konsekwencji uznanie, że powódce nie przysługiwała legitymacja czynna do wystąpienia z powództwem przeciwko pozwanemu, pomimo, iż treść przedstawionych umów i dokumentów wykazuje uprawnienie powódki do zainicjowania i prowadzenia niniejszego sporu; zaniechanie wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego przejawiające się w powierzchownej analizie treści postanowień umowy o przelew wierzytelności z dnia 24 stycznia 2011 roku zawartej pomiędzy cedentem - (...) Sp. z o.o. a cesjonariuszem - Rejonowym Bankiem Spółdzielczym w L. oraz sporządzonego do niej aneksu z dnia 6 lipca 2012 roku, co spowodowało, iż Sąd nie zbadał jakich wierzytelności cedenta dotyczyła umowa o przelew wierzytelności, a więc nie mógł prawidłowo ustalić w jakim zakresie doszło do wywołania skutku ich powierniczego przeniesienia na rzecz Banku; wyprowadzenie z materiału

dowodowego, w szczególności z postanowień Porozumienia trójstronnego z dnia 17 września 2012 roku, błędnych wniosków i w konsekwencji uznanie przez Sąd, że zawarta w nim umowa cesji dotyczyła przelewu na rzecz powódki wierzytelności przyszłych, chociaż treść umowy o przelew wierzytelności z dnia 24 stycznia 2011 roku pomiędzy cedentem - (...) Sp. z o.o. a cesjonariuszem - Rejonowym Bankiem Spółdzielczym w L. w nałożeniu na postanowienia umowy z dnia 20 maja 2007 roku nie daje podstaw do takiego przyjęcia; poczynienie przez sąd ustaleń faktycznych sprzecznych z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego, poprzez przyjęcie, że umowa z dnia 20 maja 2007 roku została skutecznie przez pozwaną wypowiedziana pismem z dnia 15 kwietnia 2013 roku, tj. oświadczenie miało uzasadnioną podstawę i zostało złożone prawidłowemu adresatowi, podczas gdy zgromadzone dowody temu przeczą; przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów na rzecz dowolnej oceny dowodów, skutkujące przyjęciem, że postępowanie dowodowe wykazało istnienie umownej przyczyny wypowiedzenia, w sytuacji gdy Sąd nie dokonał pełnej analizy materiału dowodowego ani nie zbadał wnikliwie stanu faktycznego, w którym doszło do wypowiedzenia umowy z dnia 20 maja 2007 roku, w szczególności poprzez brak analizy jaka była podstawa wypowiedzenia złożonego przez pozwanego, kiedy doszło do naruszenia umowy przez zleceniobiorcę i na czym to naruszenie polegało, co w konsekwencji przywiodło Sąd do błędnego wniosku, że wypowiedzenie zostało złożone we właściwej formie i odpowiednim czasie, pozostawało zatem formalnie niewadliwe i merytorycznie uzasadnione; przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów na rzecz dowolnej oceny dowodów, które doprowadziło do przyjęcia, że nie doszło do przejęcia praw i obowiązków z umowy z dnia 20 maja 2007 roku przez powódkę i zwolnienia (...) Sp. z o.o. w likwidacji z obowiązków wynikających z tejże umowy, w szczególności poprzez nieuzasadnioną i błędną interpretację § 2 i § 4 Porozumienia trójstronnego z dnia 17 września 2012 roku, a w konsekwencji błędne ustalenie, że Porozumienie nie stanowiło skutecznej podstawy przejścia praw i obowiązków z umowy z dnia 20 maja 2007 roku na powódkę, co doprowadziło Sąd do wadliwego ustalenia treści łączącego strony stosunku prawnego; odmowę wiarygodności zeznaniom świadków G. S. i W. S. w zakresie, w jakim zeznali, że pomiędzy powódką a (...) Sp. z o.o. w likwidacji zostało zawarte we wrześniu 2012 roku ustne porozumienie precyzujące zasady przejścia przez powódkę praw i obowiązków z umowy z dnia 20 maja 2007 roku oraz że doszło do ich przejścia przez powódkę i wykonania przez nią umowy, chociaż zeznania świadków są spójne, zaś dowody, które zdaniem Sądu dawały asumpt do takiej oceny nie dyskwalifikują treści depozycji świadków; art. 328 § 2 k.p.c. poprzez brak należytego uzasadnienia orzeczenia w zakresie: podstaw oddalenia powództwa, podstaw uznania, że wypowiedzenie umowy z dnia 20 maja 2007 roku dokonane przez pozwaną było skuteczne oraz kosztów postępowania w sposób uniemożliwiający ich weryfikację.

Podnosząc powyższe, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji z pozostawieniem temu sądowi orzeczenia o kosztach postępowania odwoławczego, ewentualnie o zmianę wyroku w zaskarżonym zakresie poprzez zasądzenie na rzecz powódki kwoty 26 095,09 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11 czerwca 2013 roku, a także zasądzenia na rzecz powódki kosztów postępowania za obie instancje, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu apelujący podał m.in., że uzasadnienie wyroku nie daje jednoznacznej odpowiedzi na pytanie w jaki sposób sąd ocenił łączący strony stosunek prawny. Wydaje się bowiem, iż Sąd zupełnie pominął skutki wynikające z Porozumienia trójstronnego z dnia 17 września 2012 roku, mocą którego prawa i obowiązki (...) Sp. z o.o. w likwidacji przeszły na powódkę - (...) Sp. z o.o. Z uzasadnienia wyroku trudno jest jednoznacznie wywieść czy sąd ocenił to porozumienie jako nieskuteczne, na co wskazywałoby odniesienie się do skuteczności złożonego przez pozwaną oświadczenia o wypowiedzeniu umowy z dnia 20 maja 2007 roku, adresowanego do (...) Sp. z o.o. w likwidacji oraz liczne wywody wskazujące na brak dodatkowego porozumienia pomiędzy w/w Spółkami w zakresie przeniesienia praw i obowiązków z umowy z dnia 20 maja 2007 roku na powódkę, czy też - na co wskazywałby szeroki fragment uzasadnienia dotyczący przelewu wierzytelności - Sąd uznał skuteczność porozumienia co do zasady, a jedynie uznał nieskuteczność przeniesienia wierzytelności ze względu na jej uprzednią cesję wynikającą z umowy z dnia 24 stycznia 2011 roku pomiędzy (...) Sp. z o.o. w likwidacji a Rejonowym Bankiem Spółdzielczym w L..

Jeśli nastąpiło przeniesienie praw i obowiązków z umowy, na co pozwany wyraził zgodę, to oczywistym jest, iż oświadczenie złożone przez pozwanego w piśmie z dnia 15 kwietnia 2013 roku adresowanym do (...) Sp. z o.o. w likwidacji było nieskuteczne. Przeniesienie praw wywarło skutek od dnia podpisania Porozumienia trójstronnego,

a jego treść była wystarczająca do wywołania rezultatu w postaci z jednej strony przelewu wierzytelności, z drugiej przejęcia długu (...) Sp. z o.o. w likwidacji.

Niezależnie od powyższych zarzutów odnośnie adresata oświadczenia pozwanej o wypowiedzeniu umowy z dnia 20 maja 2007 roku, nie jest jasne również dlaczego Sąd uznał owo oświadczenie za skuteczne w kontekście oceny podstaw do jego złożenia. Gdyby Sąd dokonał prawidłowej analizy stanu faktycznego oraz zgromadzonych dowodów powinien dojść do przekonania, że w zgromadzonym materiale nie ma żadnych dowodów przemawiających za tym, że oświadczenie powódki o wypowiedzeniu zostało złożone we właściwej formie i odpowiednim czasie, z zatem było formalnie niewadliwe i merytorycznie uzasadnione. Nie ma bowiem w szczególności żadnych dowodów na to, że powódka zaprzestała dostaw energii, jak to wskazał pozwany w wypowiedzeniu. Nie wiadomo zatem z jakiego powodu powództwo zostało oddalone. Gdyby powodem miała być niemożność nabycia prawa od (...) Sp. z o.o. w likwidacji ze względu na uprzednie zawarcie przez tę spółkę w dniu 24 stycznia 2011 roku umowy o przelew wierzytelności z Rejonowym Bankiem Spółdzielczym w L., to Sąd prawdopodobnie w ogóle nie rozważył ani treści, ani charakteru tej umowy, jak również umowy, z tytułu której powstawały wierzytelności będące przedmiotem przelewu.

W świetle treści zawartych umów należy uznać, że powódka wykazała swoją legitymację czynną. W zupełnie nieuprawniony sposób Sąd oczekiwał, iż powódka przedstawi dalsze dowody na tę okoliczność, pomimo iż to pozwany, który podnosił zarzut braku legitymacji czynnej winien, zgodnie z art. 6 k. c. oraz jego procesowym odpowiednikiem art. 232 k.p.c., podjąć inicjatywę dowodową w tym kierunku.

W odpowiedzi na apelację pozwana wniosła o jej oddalenie i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów postępowania odwoławczego w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Wskazała, że zarzuty sformułowane przez powódkę są całkowicie nietrafne.

Sąd Okręgowy zważył:

Apelacja nie jest uzasadniona i jako taka podlega oddaleniu.

Sąd pierwszej instancji podjął prawidłowe rozstrzygnięcie, a zarzuty zaskarżenia nie mogą odnieść skutku.

Wbrew twierdzeniom apelacji sprawa została zbadana, sąd pierwszej instancji przeprowadził postępowanie dowodowe w zakresie, który pozwalał podjąć merytoryczne rozstrzygnięcie.

W odniesieniu do przedstawionych w apelacji zarzutów, to nie mają one podstaw prawnych i nie mogą skutecznie podważyć stanowiska sądu rejonowego o braku uzasadnienia dla żądania powództwa.

Wskazać należy, że istota zarzutów sprowadza się do zakwestionowania oceny dokonanej przez sąd pierwszej instancji o braku nabycia przez powódkę prawa do domagania się należności za energię ciepłą od pozwanej Wspólnoty.

Tymczasem stanowisko sądu rejonowego jest całkowicie uprawnione. Zostało ono oparte na prawidłowo ustalonym stanie faktycznym sprawy i prawidłowej subsumcji dokonanej bez naruszeń przypisywanych sądowi w apelacji.

W pierwszym rzędzie koniecznym jest odniesienie się do sformułowanych w apelacji zarzutów naruszenia przepisów postępowania, gdyż wnioski w tym zakresie z istoty swej determinują rozważania, co do pozostałych zarzutów apelacyjnych, bowiem jedynie nieobarczone błędem ustalenia faktyczne, będące wynikiem należytej przeprowadzonego postępowania mogą być podstawą oceny prawidłowości kwestionowanego rozstrzygnięcia w kontekście twierdzeń o naruszeniu przepisów prawa materialnego.

Przede wszystkim wskazać należy, że Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy dokonał ustaleń stanu faktycznego znajdujących oparcie w zebranych materiale dowodowym, ocenionym bez przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów zakreślonej przepisem art. 233 § 1 k.p.c. Ocenę tę Sąd Okręgowy w pełni aprobuje, zaś ustalenia stanu faktycznego poczynione przez sąd pierwszej instancji przyjmuje za własne.

Ocena wiarygodności mocy dowodów przeprowadzonych w danej sprawie wyraża istotę sądzenia w części obejmującej ustalenie faktów, ponieważ obejmuje rozstrzygnięcie o przeciwnych twierdzeniach stron na podstawie własnego przekonania sędziego powziętego w wyniku bezpośredniego zetknięcia ze świadkami, stronami, dokumentami i innymi środkami dowodowymi. Powinna odpowiadać regułom logicznego rozumowania wyrażającym formalne schematy powiązań między podstawami wnioskowania i wnioskami oraz uwzględniać zasady doświadczenia życiowego wyznaczające granice dopuszczalnych wniosków i stopień prawdopodobieństwa ich występowania w danej sytuacji. W ocenie materiału dowodowego sądowi przysługuje swoboda zastrzeżona przepisem art. 233 § 1 k.p.c. Skuteczne kwestionowanie tej swobody może mieć miejsce tylko w szczególnych okolicznościach. Dzieje się tak w razie pogwałcenia reguł logicznego rozumowania bądź sprzeniewierzenia się zasadom doświadczenia życiowego. Okoliczności takie w niniejszej sprawie nie miały miejsca. Sąd rejonowy w sposób obszerny, wyważony i przekonujący dokonał oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego. Ocena ta była swobodna i jako taka nie może być skutecznie zakwestionowana. Nie była ona natomiast w żadnej mierze dowolna. W tej sytuacji Sąd Okręgowy nie odnajduje sugerowanej przez skarżącą dowolności w ocenie zebranych w sprawie dowodów, ani też naruszenia przepisu art. 233 k.p.c.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się, że dla skuteczności zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie wystarcza stwierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych, odwołujące się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości. Konieczne jest tu wskazanie przyczyn dyskwalifikujących postępowanie Sądu w tym zakresie. W szczególności skarżący powinien wskazać, jakie kryteria oceny naruszył Sąd przy ocenie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im je przyznając (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2001 roku, sygn. akt IV CKN 970/00, LEX nr 52753). Zarzut ten nie może polegać jedynie na zaprezentowaniu własnych, korzystnych dla skarżącego ustaleń stanu faktycznego, dokonanych na podstawie własnej, korzystnej dla skarżącego oceny materiału dowodowego (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2002 roku, sygn. akt II CKN 572/99, LEX nr 53136).

Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 26 listopada 2002 roku w sprawie V CKN 1408/00 uznał, że sąd nie przekracza granic swobodnej oceny dowodów, jeżeli przy odmiennych twierdzeniach stron odnośnie przebiegu zdarzeń daje wiarę twierdzeniom jednej strony i w sposób logiczny oraz przekonujący to uzasadnia. Taka sytuacja zachodzi w przedmiotowej sprawie. Sąd rejonowy, co do kwestionowanych w apelacji elementów stanu faktycznego, uznał za wiarygodną wersję wydarzeń prezentowaną przez pozwaną, w sposób prawidłowy analizując całokształt zebranego w sprawie materiału dowodowego i w sposób logiczny dokonując jego oceny.

W okolicznościach niniejszej sprawy powódka nie może skutecznie podważać decyzji sądu o oddaleniu wniosku o przesłuchanie w charakterze strony K. H.. Złożenie zastrzeżenia co do takiej decyzji procesowej sądu, co do zasady daje oczywiście podstawę dla zgłoszenia takiego zarzutu, to jednak nie może on mieć mocy. Sąd dopuścił dowód z przesłuchania stron z ograniczeniem do przesłuchania pozwanej, a to z tego powodu – co jednoznacznie wynika z akt – że strona powodowa zrezygnowała ze zgłoszenia do przesłuchania w trybie strony „swojego przedstawiciela”, co nastąpiło na rozprawie w dniu 22 września 2016 roku. W takiej sytuacji zmiana stanowiska strony powodowej w tym zakresie na ostatniej rozprawie, na której dowód z przesłuchania stron z ograniczeniem do strony pozwanej został przeprowadzony, zważywszy nieobecność osoby, która miałaby być przesłuchana, w sytuacji braku wystąpienia jakichś szczególnych okoliczności usprawiedliwiających zmianę stanowiska procesowego powoda, dała sądowi prawo do jego nieuwzględnienia i potraktowania jako zmierzającego do przewleczenia postępowania, tym bardziej zważywszy też okoliczność, że K. H. nie był prezesem zarządu powódki w dacie zawarcia umowy z dnia 17 września 2012 roku. Oczywiście gdyby miało nastąpić przesłuchanie K. H., to niewątpliwie – zważywszy, że obecnie jest prezesem zarządu powódki – jako strony w trybie art. 299 k.p.c., zgodnie z materialną regulacją przepisu art. 38 k.c.

Wskazać też należy, że w opisanej sytuacji procesowej, sąd pierwszej instancji miał możliwość – co uczynił – przeprowadzić dowód z przesłuchania stron z ograniczeniem do strony pozwanej - a to wobec treści art. 302 k.p.c. Sąd rejonowy nie przeprowadził dowodu „z przesłuchania strony powodowej” uznając, że zmierzałby do nieusprawiedliwionego przedłużenia postępowania, a ponadto osoba K. H., która miała zeznawać jako organ osoby

prawnej prezesem zarządu w dacie umowy z dnia 17 września 2012 roku nie była, a powódka nie podnosiła, że w tamtym czasie K. H. był uczestnikiem jakichkolwiek zdarzeń prawnych, uzgodnień między stronami.

W kwestii zarzutów odnoszących się do naruszenia przepisu art. 233 § 1 k.p.c., to sąd dokonał analizy bez przekroczenia zasady swobodnej oceny dowodów i w sposób wystarczający, a nie - jak w twierdzeniach apelacji – powierzchowny; dokonał rozważań zaistniałej sytuacji prawnej, wynikającej z przedstawionych umów cesji i aneksów. Wbrew stanowisku apelacji w sposób niesprzeczny z zebraniem materiałem dowodowym, przede wszystkim z czytelną i jednoznaczną treścią dokumentów dokonał ustaleń, skutkujących przyjęciem z jednej strony braku legitymacji czynnej powódki, ale i także podstaw oraz skuteczności dokonanego przez pozwaną wypowiedzenia umowy.

Podzielić należy całkowicie racje, dla których sąd rejonowy uznał, że powódka nie miała uprawnienia do zgłoszonego przez nią roszczenia i tym samym legitymacji czynnej w niniejszej sprawie. Mianowicie, dowody z dokumentów, tj. umowa o przelew wierzytelności z dnia 24 stycznia 2011 roku, aneks do tejże umowy z dnia 6 lipca 2012 roku, także pismo cedenta – Przedsiębiorstwa (...) Sp. z o.o. w likwidacji do Rejonowego Banku Spółdzielczego z dnia 12 lutego 2013 roku jednoznacznie potwierdzają, że (...) Sp. z o.o. przełał wierzytelność przysługującą mu od pozwanej Wspólnoty na podstawie umowy z dnia 20 maja 2007 roku na rzecz cesjonariusza Rejonowego Banku Spółdzielczego w L. oraz (...) Banku S.A. w P.. W żadnym razie nie może budzić wątpliwości zakres przedmiotowy tej cesji. Cedent przełał na rzecz Banków swoją wierzytelność w stosunku do Wspólnoty „z tytułu należności wg umowy z dnia 20.05.2007 r.” Jest całkowicie jasne, że taką należnością z umowy jak wyżej była m.in. rozliczana w stosunku miesięcznym należność za dostarczaną energię ciepłą, co w sposób oczywisty wynika z § 8 umowy. Nie może być co do tego wątpliwości; wskazuje na to i powyższa treść umowy, i także treść korespondencji, choćby pismo (...) Sp. z o.o. w likwidacji z dnia 12 lutego 2013 roku, w którym zawarte jest zdanie: „Wartość powyższego zakupu (biomasy) została potrącona z comiesięcznej opłaty za ciepło jaka wpływa do Banku w ramach cesji wierzytelności”. Wierzytelność z tytułu należności za dostawę energii była w sposób całkowicie wystarczający dla dokonania jej przelewu określona, także w zakresie jej wysokości, co także wynika wprost z treści § 8 umowy. Wbrew stanowisku skarżącego, sąd zbadał więc jakich wierzytelności dotyczyła umowa o przelew wierzytelności. Ustalił też, że nie wystąpiło zdarzenie prawne skutkujące zwrotne przejście wierzytelności z cesjonariusza na cedenta. Zobowiązania - kredyty, których zabezpieczeniem była cesja nie zostały w pełni wykonane.

Powyższe jednoznacznie wskazuje, że (...) sp. z o.o. nie mógł przenieść na powódkę przysługującej mu wobec pozwanej Wspólnoty wierzytelności z tytułu comiesięcznych należności za dostawę ciepła, w tym więc dochodzonej niniejszym pozwem, ponieważ takiego prawa wcześniej się już wyżył na rzecz Banków. W wyniku przelewu z dnia 24 stycznia 2011 roku i aneksu do tejże umowy z dnia 6 lipca 2012 roku wierzytelność przeszła na nabywcę – Rejonowy Bank Spółdzielczy w (...) Bank S.A. w P.. (...) Sp. z o.o. utracił ją, co oznacza, że nie mógł on następnie jej przenieść na rzecz (...) Sp.z o.o. – powódkę w niniejszej sprawie. Powódka na skutek późniejszych zdarzeń mogła jedynie wstąpić w sytuację prawną zbywcy – (...) Sp. z o.o.

Także w kwestii ustaleń odnoszących się do porozumienia trójstronnego z dnia 17 września 2012 roku i skutecznego wypowiedzenia przez pozwaną umowy z dnia 20 maja 2007 roku zarzuty apelacji nie są uzasadnione.

W tym miejscu wskazać trzeba, że sąd pierwszej instancji oddalił powództwo uznając brak legitymacji czynnej powódki. Powódka nie nabyła i nie mogła nabyć od (...) Sp. z o.o. wierzytelności wobec pozwanej o należności z tytułu dostawy ciepła, ponieważ w dacie zawarcia porozumienia trójstronnego z dnia 17 września 2012 roku zbywcy taka wierzytelność nie przysługiwała, a to na skutek jej wcześniejszego zbycia na rzecz Rejonowego Banku Spółdzielczego w (...) Bank S.A. w P.. W wyniku umowy z dnia 17 września 2012 roku – jak słusznie wskazał sąd pierwszej instancji – powódka mogła co najwyżej nabyć ekspektatywę – wierzytelność przysługującą – co do tej części roszczeń (...) Sp. z o.o. względem pozwanej, która podlegałaby cesji zwrotnej ze strony banków, po pełnym zaspokojeniu ich roszczeń wynikających z umów kredytowych.

Natomiast co się tyczy ocen porozumienia z dnia 17 września 2012 roku, to te dokonane przez sąd rejonowy mają znaczenie w kontekście tego czy wypowiedzenie złożone przez pozwaną wywarło skutek prawny, czy też nie. W tym

zakresie sąd uznał, że w dacie dokonania wypowiedzenia umowy z dnia 20 maja 2007 nie powstał jeszcze skutek rozporządzający umowy, a to z uwagi na zapis § 4 porozumienia, interpretowany także poprzez zdarzenia późniejsze w relacjach między stronami tego porozumienia (wystawianie faktur przez (...) Sp. z o.o. po dacie porozumienia do kwietnia 2013 roku włącznie, oświadczenie przedsiębiorstwa (...) Sp. z o.o. w likwidacji zawarte w korespondencji z dnia 4 stycznia 2013 roku, że przekazanie praw i obowiązków na rzecz (...) jeszcze nie nastąpiło, brak pierwotnie zarzutu, że wypowiedzenie nie nastąpiło wobec właściwego podmiotu – pismo z dnia 25 kwietnia 2013 roku.

Taką ocenę – wbrew wywiodom apelacji – także należy podzielić, choć pierwszorzędne są w niniejszej sprawie rozważania wskazujące na brak legitymacji czynnej powódki.

W tym kontekście nie ma też racji zarzut odmowy wiarygodności zeznaniom świadków G. S. i W. S., ponieważ nie znajdują one jakiegokolwiek potwierdzenia, a ich weryfikacja w oparciu o zdarzenia podane powyżej wypada negatywnie.

W kwestii podstaw merytorycznych wypowiedzenia przez pozwaną Wspólnotę umowy z dnia 20 maja 2007 roku, to także w tym zakresie postępowanie dowodowe i oceny sądu pierwszej instancji nie są dotknięte brakami. Zgromadzony materiał dowodowy, w tym opinia biegłego, pozwalały zasadnie przyjąć istnienie podstawy wypowiedzenia jak w § 13 ust. 1 lit. b. Powódka niezasadnie obecnie w apelacji zarzuca brak wnikliwych ustaleń w tym zakresie. Tymczasem sąd zanalizował podstawę złożonego wypowiedzenia, ustalił kiedy doszło do naruszenia obowiązków dostawcy ciepła i na czym ono polegało. Powódka czyniąc zarzuty w tym zakresie, nie podaje na czym polega nieprawidłowość czy brak wnikliwości ustaleń, co już z tego powodu czyni zarzut nieuprawnionym. Ponadto – jak wynika z przebiegu postępowania – powódka nie wniosowała o jakiegokolwiek uzupełnienia dowodów i po uzupełniającej ustnej opinii biegłego nie podejmowała dalszej inicjatywy dowodowej.

Zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. może być uznany za uzasadniony jedynie w przypadkach wyjątkowych, kiedy treść uzasadnienia całkowicie uniemożliwia sądowi drugiej instancji dokonanie oceny toku wyводу, który doprowadził do wydania orzeczenia. W rozpoznawanej sprawie taka sytuacja jednak z całą pewnością nie zachodzi.

W świetle prawidłowych ustaleń dokonanych bez przekroczenia zasady swobodnej oceny dowodów i niesprzecznie z przeprowadzonymi dowodami, sąd pierwszej instancji dokonał również prawidłowej subsumcji. Wskazania zarzutów odnoszące się do naruszeń prawa materialnego nie mają racji.

Wbrew stanowisku skarżącej, dokonując ocen prawnych w zakresie uzgodnień umownych podjętych w umowie z dnia 20 maja 2007 roku, w porozumieniu trójstronnym, sąd pierwszej instancji nie dopuścił się naruszeń art. 65 § 1 i § 2 k.c. Dokonał wykładni niesprzecznej z ich treścią i rzeczywistą wolą, odzwierciedlaną w faktycznych działaniach (...) Sp. z o.o. w likwidacji w stosunkach z pozwaną Wspólnotą także po zawarciu porozumienia z dnia 17 września 2012 roku, o czym była mowa powyżej.

Wreszcie nie ma także racji skarżąca, podnosząc zarzut naruszenia art. 6 k.c. Przepis ten traktuje o rozkładzie ciężaru dowodu w sensie materialnoprawnym i wskazuje, kogo obciążają skutki nieudowodnienia istotnego faktu. Przez fakty, w rozumieniu art. 6 k.c. należy rozumieć wszelkie okoliczności, z którymi normy prawa materialnego wiążą skutki prawne, w tym powstanie i treść stosunku prawnego. W konsekwencji do naruszenia art. 6 k.c. dochodzi, gdy sąd orzekający przypisuje obowiązek dowodowy innej stronie, niż tej, która z określonego faktu wywodzi skutki prawne (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 9 kwietnia 2015 roku, V CSK 398/14, nie publ., z dnia 26 marca 2015 roku, V CSK 312/14, nie publ., z dnia 29 kwietnia 2011 roku, I CSK 517/10, nie publ., z dnia 6 października 2010 roku, II CNP 44/10, nie publ., z dnia 15 lipca 2010 roku, IV CSK 25/10, nie publ.).

W myśl ogólnych zasad na powodzie spoczywa obowiązek udowodnienia faktów uzasadniających jego roszczenie, a na stronie pozwanej obowiązek udowodnienia okoliczności uzasadniających jej wnioski o oddalenie powództwa (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 3 października 1969 roku, II PR 313/69, OSNCP 1979, Nr 9, poz. 147 i z dnia 20 kwietnia 1982 roku, I CR 79/82, nie publ.). Natomiast o tym co strona powinna udowodnić w konkretnym procesie decyduje przede wszystkim przedmiot sporu, prawo materialne regulujące określone stosunki prawne oraz prawo

procesowe normujące zasady postępowania dowodowego (wyrok Sadu Najwyższego z dnia 17 czerwca 2009 roku, IV CSK 71/09, OSP 2014, Nr 3, poz. 32). Uwzględniając treść art. 6 k.c. wierzyciela dochodzącego od dłużnika spełnienia świadczenia obciąża ciężar wykazania przysługującej mu wierzytelności, tj. wykazania wszystkich faktów, z którymi właściwe przepisy prawa materialnego wiążą powstanie wierzytelności, o określonej treści i rozmiarze.

W niniejszej sprawie kwestia naruszenia art. 6 k.c. nie jest w ogóle aktualna, ponieważ okoliczność przelewu wierzytelności przez (...) sp. z o.o. wobec Wspólnoty na rzecz Rejonowego Banku Spółdzielczego w L. i na rzecz (...) Bank S.A. w P. została wykazana i Sąd uznał tę okoliczność za udowodnioną. Zatem nie powstała sytuacja prawna braku wykazania tej okoliczności i błędnego uznania przez sąd, którą stroną obciążają skutki nie sprostania ciężarowi dowodowemu.

Z tych względów apelacja nie znajdowała podstaw, dlatego należało ją oddalić, o czym orzeczono w oparciu o przepis art. 385 k.p.c.

Wobec wyniku apelacji, koszty postępowania odwoławczego obciążają przegrywającą powódkę – stosownie do przepisu art. 98 k.p.c. Skarżąca winna zwrócić pozwanej Wspólnocie koszty zastępstwa prawnego w wysokości 1 800 zł – stosownie do przepisu § 2 pkt 5 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie – Dz. U. 2015.1800 ze zm.